

Dobří přátelé

Obvázal jsem beránkovi nohu. Očividně byl rád, i když se ještě nemohl pořádně rozběhnout.

„Jak ti mám vlastně říkat?“ zeptal jsem se jej a hned mě napadlo jméno Tim. Zdálo se mi, že k němu tak nějak patří a jako by se opravdu tak jmenoval, protože zvedl hlavu, když jsem na něj zavolaal.

Na další cestu jsme se tedy vydali tři. Mia běžela vpředu a Tim se rozhlížel z mých ramenou. Dopolední slunce příjemně hřálo a cesta rychle ubíhala. Ale kam vedla? To jsem nevěděl. Mia však byla stále neklidnější. Zastavovala se a několikrát se dokonce najednou tak přitiskla k mým nohám, že jsem málem upadl. Její neklid se přenesl na Tima i na mě.

Zvířata něco tušila a já si říkal, že musím k polednímu odpočinku raději najít místo s výhledem na všechny strany. Obě ovečky ale najednou zbystrily, nastražily uši a pozorně se rozhlížely kolem sebe. Ticho bylo stále nepříjemnější.

Také jsem napjatě poslouchal, ale nezachytil jsem sebenepatrnější podezřelý zvuk. Tak jsem si lehl do trávy a čekal. A najednou...

Najednou se ozvalo hlasité štěkání. Nade mnou stál mohutný pastýřský pes. Pozoroval mě svými divokýma očima, měl tlamu plnou ostrých zubů a temně vrčel. Couval jsem a rukou nenápadně hmatal po něčem, čím bych jej mohl odehnat. Bylo tam však jen několik trsů trávy. Nespouštěl jsem ze psa oči a pomalu se postavil. Teprve teď jsem si všiml, že Mia s Timem neutekli, a dokonce že u mě ani nehledali ochranu.

Nebáli se ho! Spíše mi připadalo, že se na rozdíl ode mě konečně uklidnili. Když je pes uviděl, přestal útočit a – představte si to – začal nás hlídat.

Zavrtěl ocasem, přiběhl k oběma ovcím a radostně je očichával. Vypadalo to, jako když se zdraví dobří přátelé, kteří se dlouho neviděli.